

„Ik heb ook geslapen!” — En hij neemt haar hand en voor ze 't begrijpt, drukt hij zijn lippen op haar vingers.

Ze lacht even, gedwongen en verlegen.

Kalm ziet hij tot haar op en blijft haar aanzien, lang en vast, en geen oogenblik laat hij haar hand los.

„'k Heb nu toch een bepaalde overtuiging van mijn ziekte!” zegt hij.

Geen antwoord. — Ze worstelt tegen een gevoel van ontroering; ze wil, neen, ze moet die gewaarwording weg hebben en verdrijven. Als hij haar nu maar los liet — — — — —

„En bijna,” — zegt hij — „bijna heb 'k er vrede mee!”

Ze kan niet antwoorden. Die nare tranen! — — Maar dat mag niet, neen 't past haar zelfs niet als verpleegster.

Maar hij ziet ze wèl, en door haar hopeloos pogen om zich zelve te zijn is zijn gevoel van genegenheid niet minder dan het hare.

„Als 'k vrede vind, dan heb ik dit aan u te danken en” — vervolgt hij met een klein weinigje humor — „zult ge later nog eens denken aan een grooten, sterken man, die bang was om te sterven en door een vrouw als een klein kind geholpen en toegerust is voor de groote reis. — Zult u er aan denken?” —

't Baat haar weinig of ze zich inspant en dwingt tot kalmte. Ze komen tóch, de tranen, al tracht ze die te verbergen achter den zakdoek.

Wonder wèl is het hem, die uiting van droefheid, en duizend woorden waren hem niet zóó goed, als heel dat stille, echt vrouwelijk zwakzijn van zijn dappere verpleegster.

Dan laat hij haar hand los en zegt goedig:

„Ge moet een glas water drinken — doe het eerst — kom!”

Ze aarzelt en talmt en wenscht zich bij haar kinderen veilig thuis. Toch, eindelijk volgt ze zijn raad en dan vraagt hij eenige verfrissching voor zich. Zij brengt hem 't gevraagde en als hij heeft gedronken, wenscht hij het hoofd te verkoelen. Een doek bevochtigt ze met Eau de cologne en ze doet haar werk, zooals ze dit honderde malen heeft gedaan.

„Mevrouw Reeze!”

„Ja, mijnheer!”

„Hoeveel soorten van liefde zouden er toch wel bestaan?”

„'k Weet het niet, mijnheer, misschien wel ontelbare.”

„'t Moet zoo wezen!” zegt hij, en weer ziet hij op naar boven, naar 't on-eindige, alsof dáár de vraag zal beantwoord worden.

Als nu Eva weerkeert in haar woning en de heer Van Voorst de sierlijke gestalte ziet, is het, als verscheurde ze de heerlijke banden, die hem gevangen hielden aan de onzichtbare wereld, met ruw geweld, en nooit kwam ze hem zóó nietig, zóó arm voor als nu in haar keurigen tooi en al de weelde van 't leven.

De mooie dagen van oogenschijnlijk opleven worden andermaal gevolgd door een instorting, veel heviger dan vroeger.